DEN RØDE KRIG

Ungsocialistisk Organ

Nr. 1. | 25 Øre pr. Nr. 1 Udlandet 30 Øre. | Januar 1921. | 2 Kr. aarlig. I Provinsen 2 Kr. 25 Øre. | 4. Aargang.

Hvad kan vi gøre?

Arbejde for vore Idéer! Tvinge Forholdene til at bøje sig efter dem, hvor vi kan; udbrede dem, saa de forældede, skadelige Idealer og Forestillinger maa vige for dem.

Men vi, som føler Fremtidens Glød i vore Sjæle; vi som føler Menneskehedens nuværende Elendighed som en unødvendig og taabelig Skændsel ogsaa for os, som en brændende Skam; som en Samvittighed, der ikke kan døves; kan alle vi da kæmpe med samme Front, mod den samme Fjende?

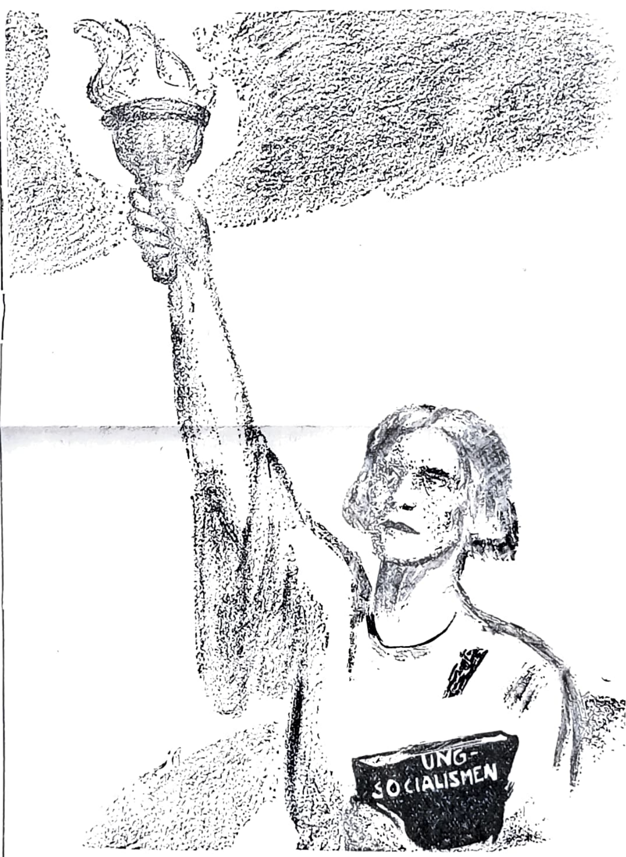
Jeg vil ikke klagende raabe om Enighed. Hver maa gribe Idealerne med sin egen Samvittighed. Men alle vi, som vil kæmpe for den Udnyttede mod Udnytteren, for Frembringeren mod Profitjægeren, for Arbejdets Organisation efter Menneskehedens Behov, mod Arbejdet for Pengefortjenestens Skyld, alle vi maa anvende al vor Evne til at angribe den fælles Fjende, nedbryde den tykke Mur af Fordomme og vanemæssige Tanker, som beskytter hans vældige, solide Herreborg.

Jeg tvivler ikke paa, at hans stærkeste Værn netop er Forestillinger, Fordomme, aandelig Sløvhed hos Menneskehedens store Flertal, det samme Flertal, som udnyttes, som bærer al Jordens Byrde, for at Fjenden, Udnytteren, kan tjene Penge, kan lede eller rettere vildlede de Undertryktes Arbejde til deres egen Ulykke.

Men skønt jeg tror, at det — i ethvert Tilfælde foreløbig — bliver en aandelig Kamp, der skal kæmpes, derfor føler jeg dog ingen Trang til at uddybe de individuelle Forskelle i min og mine Medkæmperes Idealer og Tanker. Dertil er Fjenden for mægtig. Der skal, og kan, udrettes store Ting, inden vi faar Brug for vor Uenighed. Se paa Menneskenes Nød og usle Trældom, se hvor haabløst de Herskende kludrer med de vældige Arbejdskræfter, som de aldrig har forstaaet at lede til Menneskehedens Gavn, men kun til egen Profit, men som de nu har tabt Herredømmet over. Herskermagten vil de med Djævelens Vold og Magt holde fast paa, men lede Arbejdet ærligt og absolut til Menneskehedens Behov, det vil de ikke, og og det kan de ikke.

Der er Fjenden, og mod ham skal der kæmpes. Det ved vi alle. Nedbryd hans Magt. Undergrav de gamle Forestillinger, som beskytter ham. Vis dem, hvor raaddent Bygningsværket er i det nuværende Samfund. Vis dem Historiens stadige Udvikling og Forandring. Hjælp Menneskeheden til at blive sin Udvikling og sine Muligheder bevidst. Tal til dem, diskuter med dem, faa dem til at læse socialistiske og syndikalistiske, anarkistiske Forfattere. Vi kan dog ikke fastslaa Fremtidens Vej. Vi kan kun vække Menneskehedens Bevisthed om, at den er paa Vej, og faa den til at lukke Øjnene og se at klare sig Kursen, saa den ikke raver frem som en Flok blinde Slaver under Pisken af nogle gridske Fogeder, som selv hverken ved Vej eller Sti.

En Ungsocialist.

„Verden venter".

Verden venter . . .

Vi gaar i hver sin lille By, i hver sit lille Kvarter og beskæftiger os med de smaa daglige, uforargelige Spørgsmaal, der løber forbi vore Øjne . . .

Vi ser i Medlidenhed paa Manden, der viser os Afgrunden, snakker om hans tarvelige Udstyr, hans grove Gebærder, hans løjerlige Maade at optræde paa!

Dagen gaar med Kærlighedsforhold, egne og andres. Den daglige Dont passes saadan som det kan blive, eller hvis der er Mulighed for Avancement kan den Side af Interessen sparkes lidt op, man begynder at tage Parti for det, der virker forfremmende for ens Interesser, man begynder maaske at faa en Mening om de nærliggende Spørgsmaal . . .

Men stadig væk ligger der et lille Tvivlens Frø i Sjælen, det vokser og vokser, Tilværelsen bliver mere og mere uudholdelig, som en kvælende Mare ligger det paa os alle. Der er noget, der er galt, der er noget, der ikke længere kan være, saadan som det er, hvis ikke en Ulykke skal ske.

En Fare truer vor Sikkerhed, der er et Sted i Universet Kræfter i Gære, der vil ødelægge vor Ro, lidt efter lidt gennembæves alle af denne Følelse — men ingen tager sig sammen, kun han, der ikke er almindelig Agtelse værd, ser hvorfra Faren truer, hvor Aarsagen er, hvorfor og hvordan.

Og saa kommer den store Krise, kommer paa Trods af Menneskenes Ligegyldighed, eller som en Følge af denne Den store Ligegyldighed og Sløvhed, der har omtaaget vort Liv, har hindret os i at se, hvad der var i Gæring. Den kommer, et Udfald mod den Ligegyldighed, hvorunder vort Liv leves, den drager os med — hvordan og hvorledes det end udvikler sig, der er en Forandring, som kan give vort Liv en ny Retning, bringe nye Forhold ind i vor Tilværelse, vor kedelige, trivielle, men saa fredelige og visne Tilværelse.

Det er mit Indtryk af en Bog, jeg læste for mange Maaneder siden, en Bog, der er skabt med Verdens

Lidelsen for Øjnene, et af de [illegible] Mesterværker Krigen har været Ophav til, det er Henry Barbusses Bog „Verden venter".

Det gælder Forholdene inden Verdenskrigen, men gælder det ikke endnu?

Er Forskellen saa stor fra den Gang til nu?

Har Begivenhederne før og under Verdenskrigen ristet saa dybe Spor i vore Hjerter, i vore Sjæle, at vi har skabt om den Verden, der er inden i og uden om os, vort daglige Liv, ser vi paa Forholdene med nye Øjne, med af Lidelsen hærdede og vakte Øjne, eller lader vi os endnu drive med i den Strøm, der ledes af Tilfældighederne og Tilfældighedernes Mænd.

Har vi taget os sammen, saadan som vi plejer at gøre, efter en gennemlevet Sygdom, naar vi siger til os selv: Nej, dette vil vi ikke udsætte os for mere. Nej, stop! Lad os nu overveje, hvad der kan gøres, hvad der maa gøres!

Vi er alle Lemmer i et sygt Légeme, vi kan som enkelte saadanne ikke bestemme over Legemet; men vi kan reagere, og gennem denne Reagens drive frem i den rigtige Retning.

Men Du som lever i denne s o c i a l e Krisetid, Du lever som om alt dette ikke angik Dig.

Og naar Du og jeg og allesammen lever paa denne Maade, saa er det lige det samme, som at vi driver mod Lidelser og Elende, mod Vanviddets skiddengraa Kløft.

Det der skiller Mennesket fra Dyret skulde være det, at Mennesket har Fornuft, Forstand, kan vælge mellem ondt og godt. Men hvad nytter det, naar dette Fortrin ikke udnyttes, naar Mennesket ikke bevidst søger at orientere sig og finde en Vej, som fører frem til et frit Samfund, hvor der er Plads for alle, hvor Nødens eller Staalets Bajonet ikke tankeløst føres mod Medmenneskets Hjerte.

Det vaagne Øje.

Luk op!

Hvo tidernes tegn en smule
forstaar,
han sér, at arbejdernes tid, den er
vor,
med higende trang, de fra vinter
mod sommer,
i tunge fylkninger endelig kommer,
stævnende frem, efter brødres
eksempel,
mod menneskerettighedernes
tempel,
slig at Europas grundvold i dag,
skælver ved træsko-trinenes slag!
vi hører alt, de kunger, de gamle
planker,
naar de knyttede næver paa porten
banker;
vi hører fra hundred tusinders mund,
fordring om frihed, retfærd og brød!
[illegible] dette, og andene
bæver,
men [illegible] stemmer [illegible]
[illegible] sig hæver
luk op, luk op! [illegible] slaaen [illegible]
[illegible]
luk op! for den sprænges! luk op
i tide!

Per Stie.

„Stat" og „Statsmagt".

Staten er oprindelig opstaaet ved, at en Stamme — eller overhovedet en Gruppe — har undertrykt en anden Stamme, og gjort de Besejrede til Slaver. Naar flere saadanne Stammer ad krigerisk eller fredelig Vej slutter sig sammen, fremkommer der et Samfundslegeme af anselig Størrelse, dette Samfund staar under ensartet Ledelse og opviser en social Deling i to (eller flere Klasser. Herskende og Beherskede, Udbyttende og Udbyttede.

Staten er altsaa først og fremmest en Organisation, der bestaar af forskellige sociale Lag: Klasserne eller Kasterne . . . . , som mer eller mindre bevidst, føler sig ledede af ganske modsatte Interesser.

For nu at kunne opretholde dette paa gyngende Grund rejste System, udkræves en ordnende Magt, Statsmagten. Og Statsmagten er simpelthen i Begyndelsen den udbyttende Klasses Organisation, denne Klasse, der har en levende Interesse af Statens Opretholdelse, og som samtidig sidder inde med Magten dertil, — netop ved sin Organisation, som den udbyttede Klasse mangler.

F. Müller-Lyer.

•

Staten har ikke været til i alle Tider. Der har været Samfund, der kom ud af det uden den og ikke havde nogen Anelse om Stat og Statsmagt. Paa et bestemt Trin af den økonomiske Udvikling, som var nødvendig forbunden med Spaltning i Klasser, blev ved denne Spaltning Staten en Nødvendighed. Vi nærmer os nu med raske Trin et Udviklingstrin af Produktionen, paa hvilket disse Klassers Tilværelse ikke blot har ophørt at være en Nødvendighed, men bliver en ligefrem Hindring i Produktionen. De vil falde ligesaa uundgaaelig, som de tidligere opstaaede. Med dem falder uundgaaelig Staten. Det Samfund, som ordner Frembringelsen fra ny, paa Grundlag af Frembringernes *frie* og *lige* Association (Sammenslutning), flytter hele Statsmaskinen derhen, hvor den da vil høre hjemme: i Museet for Oldsager, ved Siden af Rokkehjulet og Bronceøksen.

Fr. Engels.

•

„Staten er ude af Stand til at overvinde Armoden. Saavidt Staterne har beskæftiget sig med Armoden, er De blevne staaende ved tvungen Forvaltningsforholdsregler og Velgørenhed. Ingen Stat kan handle anderledes. Thi for virkelig at ophæve Elendigheden, maa den (Staten) ophæve sig selv, da Aarsagen til Ondet ligger i selve Statens Væsen, og ikke, hvad saa mange radikale og revolutionære tror, i en bestemt Statsform, i hvis Sted man vil sætte en eller anden ny Statsform."

Karl Marx.

Er du Modstander af Militarismen, kan du agitere for din Mening; ved at sprede „DEN RØDE KRIG".

En Julehistorie bagefter

Dette her er en styg Julefortælling af dem, der kommer bagefter, og som jeg rimeligvis skriver for mig selv helt alene, ganske alene. Thi de, der kan læse, vil ikke forstaa den, og de, der kunde forstaa den, de kan ikke læse. Men Digtere, som man ikke vil høre paa, trænger nu en Gang til at tale ud i det tomme, og derfor begynder jeg altsaa.

Der var en Gang en meget gammel Mand, saa gammel, at man virkelig ikke kan tænke sig En, der er ældre. Og denne forfærdelig gamle Mand, var meget fattig, saa fattig, at man heller ikke kan tænke sig En, der er fattigere. Man kan begribe sig til hans Alder, naar man hører, at han havde levet ligesaa længe, der levede Mennesker paa Jorden. Og man aner hans Fattigdom, naar jeg siger, at han ejede ingen Verdens Ting, ikke en Gang et Navn.

Alligevel blev han ved at leve videre, thi da han var ganske lille havde Haabets Fe en Dag sagt til ham: „Taalmodighed, Taalmodighed Du Fattigtrold! En eller anden Jul faar Du ogsaa noget i dine Sko! Taalmodighed!" I det kristelige Land, hvor han levede, havde den Skik nemlig holdt sig, at Juleaften før man gaar til Sengs, sætter man sine Sko foran Skorstenen, og om Natten stiger Englene ned igennem den og fylder Skoene med de Gaver, som man har ønsket sig, og som man saa finder i dem Julemorgen. For Børnene, de ganske smaa Børn, lykkes det endnu. Og denne gamle Mand havde da Taalmodighed fra Jul til Jul, han stolede paa den gode Fes Løfte, og hver Gang sagde han: „Ja, ja, det blev altsaa ikke til noget denne Júl, men saa kommer det sikkert den næste. Godt, jeg vil vente!"

Det faldt ham ikke en Gang ind at opsøge den løgnagtige Fe, eller om hun nu maaske havde blot sagt det som en daarlig Spøg. Og han kunde dog med god Grund have bebrejdet hende denne daarlige Spøg, for hvad Udsigt var der til at han nogensinde skulde faa noget i sine Sko? Ingen, og hvad saa? Aldeles ingen, for han manglede den væsentligste Betingelse, den allerførste: han manglede Sko.

Men Staklen vilde ikke tænke saa ondt om nogen, og han lagde ikke Mærke til, at de gjorde Nar af ham, naar han Aar efter Aar sagde: „Taalmodighed! En eller anden Jul faar jeg ogsaa noget i mine Sko ligesom alle de andre. Taalmodighed!" Og det fandt selv de bedste Mennesker uhyre komisk sagt, eftersom han altid stode det barbenet.

Saadan var han da fra lille bleven Dreng, saa til Voksen, saa til moden Mand, saa graahaaret, og til sidst gammel, gammel, gammel. Men uden at blive træt gentog han fra Jul til Jul, fast i Troen paa Løftet fra Haabets spottende Fe: „Ja, ja, det blev altsaa ikke til noget denne Jul, men saa kommer det sikkert den næste. Godt, jeg vil vente!"

En Dag møder han en barbenet Knægt af en Landstryger, der barsk raaber ham: „Hejda, Du der! Se mig [illegible] i det hvide af Øjnene og [illegible] saa, om jeg er skabt i F[illegible] at tage mod Næsestyvere af [illegible]

„Nej vist er Du ikke den [illegible] Mand," sagde den Gamle, [illegible] mig tværtimod snarere ud[illegible] lange den Slags fra Dig en[illegible] tage imod."

„Vel", sagde den ander[illegible] saa her og lad mig lange [illegible] og det en, der er forj[illegible] gamle Himmelhund af et F[illegible]

„Jamen hvorfor dog det," [illegible] den Gamle, „og hvad Ret har [illegible] for Resten til at være saa [illegible] imod mig?"

„Min Ret til at tale saa[illegible] dig?" svarede Landevejsstr[illegible] „jo det skal Du vide, Gamle, [illegible] har den Ret, at jeg er din S[illegible]

„Da maa jeg have faaet [illegible] sammen med en eller anden [illegible]gerkvinde," udbrød den Ga[illegible] „Men det er lige meget, kom [illegible] i mine Arme, Sønnen min!"

Og den gode Gamle omfavnede ham kærligt, thi der var ikke noget ondt i ham, men den anden [illegible] ikke saadan, og han blev ved:

„Hvad det angaar, at Du er [illegible] gammel Himmelhund af et Fæ, [illegible] skal jeg fortælle Dig det med. H[illegible] er det Du i alle de mange [illegible] har gaaet og sagt: ja ja, det [illegible] ikke til noget denne Jul, men [illegible] kommer det den næste; godt [illegible] vil vente! Og hvad er det saa [illegible] venter paa, Døgenigt, vil Du [illegible] Gang fortælle mig det, gamle [illegible]nument?"

»Jeg venter paa den Jul, [illegible] Feen har lovet mig, da jeg o[illegible] skal faa noget i mine Sko, liges[illegible] alle de andre . .

„Men hvordan skulde det [illegible] til, dit dumme Fortidsskelet, [illegible] Du hverken har eller nogen S[illegible] faar Sko paa Benene?"

„Ja, det kan der være noget [illegible] svarede den Gamle; „Du har [illegible] Ret alligevel. Det har jeg [illegible] tænkt over."

„Naa, saa tænk da i [illegible] over det til næste Jul," sagde [illegible] anden, „og sørg for at skaffe [illegible] et Par Sko, Idiot."

Skilling for Skilling sparede [illegible] Gamle nu sammen til Sko [illegible] Penge, han tiggede. Han sa[illegible] sig endog mere end før og [illegible] sine Brødskorper for at ska[illegible] Penge. Han blev paa den [illegible] saa svag, saa ussel at det [illegible] være rent umuligt at tænke s[illegible] der var uslere. Da Jule[illegible] havde han næppe nok Kræfter [illegible] at samle lidt Grene op og [illegible] Ild paa Skorstenen. Men [illegible] denne Ild kunde han da [illegible] ligesom alle de andre sætte sine Sko, Frugten af al hans S[illegible] alle hans Savn. Og Juleaften [illegible] han fornøjet nu, mere [illegible] end nogen Sinde før til [illegible] Haabets Fe, for denne Jul [illegible] da endelig være den rigtige.

Aah, hvor sov han trygt [illegible] drømte han smukt, den stakkels gamle Mand, der var [illegible] fattig og saa gammel! For Resten var hans Drømme ikke forgjæves, de var sammen med nemme[illegible] fulde, de var saa nemme [illegible] at opfylde Feen, der havde [illegible] ham hen saa længe, behøvede [illegible]

at sætte sig i store Omkostninger for det. Han drømte om Sko paa sine stakkels to Fødder, der havde travet nøgne omkring, saa langt, saa langt. Han drømte, at han hver Dag fik varm Suppe og om Søndagen Lobescoves. Han drømte, at han drak Øl til Maaltidet, og at han bagefter røg en Pibe, stoppet med frisk Tobak. Han drømte, at alt det gik for sig i et lille Hus, hvor Solen skinnede ude og Ilden fra Skorstenen varmede inde. Han drømte, at han laa i en Seng med en Madras, en Hovedpude, et Tæppe og Lagener. Aah, Haabets Fe, det skulde ikke blive Dig nogen dyr Historie, at skaffe ham alt det — alt!

„Hejda, gamle Syvsover, hvad er der saa i dine Sko! Hvad er der i dem, Fa'er, hvad er der? Se efter!“

Det var hans Søn, Landevejsstrygeren, der vækkede ham; den Gamle rejste sig op paa Albuen og saa efter med store Øjne.

I Skoene var der ingen Ting. En Hund løb forbi og løftede det ene Bagben over dem.

Landevejsstrygeren lo.

Saa forstod den gamle Mand, at te altid havde gjort Nar af ham, og med en Bespottelse paa Læberne døde han.

Landevejsstrygeren gav et Skrig fra sig, strakte Næven truende ud i Luften, tørrede Skoene af i den Gamles Skæg og trak dem paa.

Men med disse Sko sparker han siden den Tid til Højre, til Venstre forfra og bagfra sparker til alle Mennesker. Jul! Jul!

Jean Richepin.

Arbejderklassens Afskaffelse.

Af J. J. Ipsen.

Et af de modbydeligste Ord i Sproget er „Arbejderklassen“. For saadan som det bruges betyder det at der er nogen som er sat til at arbejde; men i et ordentligt Samfund skal selvfølgelig alle arbejde. Naar man siger Arbejderklassen, underforstaar man at der er nogen som ikke arbejder. Det vil igen sige at Arbejderklassen arbejder for de andre. Og det er netop hvad den gør; *Lønarbejdet er organiseret Vold imod Arbejderne*. Retten til Arbejdet er forbeholdt dem som lever af andres Arbejde, dem der administrerer Kapitalen og dens Statsmaskineri. Siger disse forstede Arbejderherrer at der skal ikke bygges Huse, og det kan de sige blot ved at holde deres Kapital borte fra denne Industri og sætte den i noget andet, ja saa bliver der ingen Huse bygget. Siger de at der skal ikke sejles, saa ligger Skibene og raadner i Havnene Det er dem som bestemmer hvad Arbejderklassen skal gøre, og især hvad den ikke maa gøre Selv har den ingen Ting at bestemme, udover at den hvert tredie Aar faar Lov til at vælge sine Herrer, mod til Gengæld at arbejde videre for dem i de følgende tre Aar. Og saa det modbydeligste af alt modbydeligt: Arbejderklassen støtter selv dette System! Arbejderne er fanatiske Statssocialister. De er stolte over at gaa til Valg; men der er ikke en af disse Socialdemokrater, som skammer sig ved at gaa paa Arbejde.

Og Skammens Rødme burde netop stige op i deres Kinder hver Gang de gaar ud og arbejder for Løn, det vil sige for deres Herrer i Partiet og Staten. Og Harmen burde gøre dem ligblege hver Gang man betaler dem med Valgret, og beholder Udbyttet af deres Arbejde. Men saadan er disse Mennesker ikke; Slaverne har allieret sig med deres Herrer, de føler sig stolte naar de siger: Vi er Arbejderklassen!

Stryg det forbandede Ord Arbejder ud af Sproget, saa længe det betyder det nedværdigende Lønarbejder, Slave under Pengene og deres Politistat. Her ligger hele Socialismen som i en Nøddeskal. Naar Socialdemokraterne har lavet det til en lang og indviklet Historie, er det netop for at skjule Kernen; aldrig hører vi dem tale om Lønarbejdets Afskaffelse, men altid raaber de paa mere i Løn og flere gode Pladser i den usle Stat som bæres oppe af Lønarbejdet. En Gang maa det vel gaa op for Arbejderne, at det sociale Spørgsmaal er gemt i den lille Kerne; men da vil det ogsaa gaa som da Drengen i Eventyret narrede Fanden i Nødden og fik Smeden til at knække den med sin sværeste Forhammer; Taget paa Huset røg i Lutten. Jeg tror Fanden var i Nødden, sagde Smeden. Han var nok det, sagde Drengen.

Der bliver aldrig gjort ordentlig Revolution paa andet end dette ene Kernepunkt som i sig rummer alt det gamle Samfunds Djævelskab. Læser man Lenins 21 Punkter med tilhørende Forklaringer, begriber et nogenlunde klarhovedet Menneske straks, at med den Bagage bliver der ikke noget af Revolutionen; Fanden staar ikke i den men bare Socialdemokraterne. Det bliver Staten om igen, pyntet op med Navnet den socialistiske — som om Socialismen var andet end akkurat Statens Afskaffelse!

Lenins Epistler til Menighederne i Europa begynder med, at til en Revolution skal Arbejderklassen være stramt organiseret; og siden gentager han atter og atter at det skal være baade stramt organiserede Lønarbejdere og stramt organiserede Soldater. Jamen Herregud, det er jo det de er i Forvejen, det er saadan den nuværende socialdemokratiske Arbejdere lever. Videre fortæller han at de skal erobre Statsmagten Men de har jo ikke bestilt andet paa det Omraade i lange Tider end at sætte deres Førere ind i Statsembederne, og de har i et Par Menneskealdre jublet lige fra de fik valgt et Medlem ind i Fattigbestyrelsen til de fik valgt en Minister. Lenin deler disse Arbejdere i „Proletarer og Halvproletarer“. Det er heller ikke noget nyt, for ingen vil falde paa at kalde ham selv eller vore egne Arbejderførere for andet end Halvproletarer, naar man endelig skal bruge en fin Omskrivning for Kapitalister. Han vil have at de skal erobre det administrative Apparat. Men det er jo Administrationen, Funktionarismen der knuger Arbejdet og har vist sig ude af Stand til at ordne Produktionen. Han vil have dem til at erklære Krig mod Krigen. Men han fører selv Krig, baade udad og indad, han hænger Polakker og Socialister i Flæng, og han siger med samme Dumstolthed som Social-Demokraten, at Arbejderne er de bedste Soldater. Han vil have et politisk Parti. Det har vi jo; vi har Statssocialisterne, netop hans Folk. Han kræver Centralisation. Men Sjælen i al Revolution er: bort fra Staten, altsaa Decentralisation. Lenin gaar saa vidt i den gale Retning, at han vil have „et ledende Centrum“, og han siger, at „det kan bare et politisk Parti være“. Derfor beholder han ogsaa det infame Ord: Arbejderklassen; og til Statscentralisation og Politik hører der unægtelig en Klasse Mennesker som sættes til at arbejde for alle Herrerne og Funktionærerne. Endelig vil Lenin erobre Magten, og det har han ogsaa gjort; men Revolutionen er Magtens Tilintetgørelse. Det som er lavet i Rusland er foreløbig ikke andet end et Statskup. Derfor siger den nye Zar ogsaa, at lokalt Selvstyre „svækker“ hans Parti, og han advarer ligefrem mod „Anarkisternes opløsende Tendenser“.

De der sætter en Ære i at titulere Arbejderklassen af deres Førere — Snot for sig og Overskæg for sig, som Hørup sagde — har naturligvis ikke forstaaet noget af det hele. Og et Held er det, at Revolutionen kan undvære dem. I den store franske Revolution spillede Arbejderne ingen Rolle, det var heller ikke dem der satte Revolutionen i Gang i Rusland. For Øjeblikket er de russiske Arbejder paa Kommando trukket i Fabriks- og Soldateruniformer. Lenin har erklæret at de skal regeres „paa det strengeste“. De er Revolutionsfaar ligesom de danske Socialdemokrater. Nej, det var de anarkistiske Ideer som skabte den russiske Revolution. de Ideer som kendtes allerede i 1789, da man foreslog Jordfællesskab og proklamerede Menneskerettighederne, som var noget helt andet end Lenins Punkter. Og det er det trøstende for revolutionært tænkende Mennesker, at vi behøver slet ikke at vente paa Arbejderklassen; den en gennemgaaende socialdemokratisk, og da fik vi Lov at vente længe. Nej, Revolutionen skabes altid *af Forholdene* og *af et oplyst Mindretal*. Forholdene har vi; de er simpelthen grufulde, vi lever under Produktionsvanvid. Og Mindretallet har vi ogsaa, ligesom i Rusland hvor det ikke var større end at det kunde transporteres i en plomberet Jernbanevogn. Naar Revolutionen kommer, løber Arbejderklassen med. Og saa skulde det helst være forbi med den ogsaa. For Ordet Klasse er en Skamplet paa det frie, stærke, sunde Arbejde, hvis Sejr er Revolutionens Maal.

Naar aandløs Embedsmand af Hoben ærbødig hilses, er det Garderoben der vises en saa dyb Respekt.

J. de la Fontaine.

Tænk selv.

En af de største Fejl Menneskene lider under er Vanskeligheden ved at tænke selv. Menneskene tænker ikke selv, danner sig ikke egne Meninger om Livets Spørgsmaal, thi for dem er det lettere at lade enkeldte Autoriteter og Førere tænke, og saa sluge disses Meninger med Hud og Haar. Denne Mangel paa Selvtænkning, støder vi Gang paa Gang imod indenfor Arbejderens Rækker, og her er det ogsaa sørgeligt at se, at den Arbejderbevægelse, der *skulde* skabe og frigøre Arbejdets Mænd og Kvinder og gøre dem til frie, selvtænkende og oplyste Mennesker, at den Arbejderbevægelse kun vil tilstræbe at faa en tro, lydig og uselvtænkende Arbejderklasse, der ikke selv skal tænke eller handle; men blot overlade det til Generalerne i Arbejderbevægelsen.

Ja, den eneste Handling man forlanger af Arbejderne, er at de en Gang imellem sætter et Kryds paa et Stykke Papir.

— — —

Vi Ungsocialister vil vække Arbejderklassen af dens Søvn, vi vil i Stedet for de store uselvtænkende Masser, skabe selvtænkende, handlende Enere.

Thi aldrig kan en fordummet ukampdygtig Klasse vinde fremad, hvor kloge saa end Lederne kan være thi ikke enkelte; men hele Klassen skal være kampdygtige. Derfor maa vi vende os imod de gamle og forældede Arbejderorganisationer, der i Stedet for at hjælpe Arbejderne fremad mod Friheden, rykker dem med som Slaver i det kapitalistiske Samfunds Arbejdshelvede — og det gør Lederne af Arbejderbevægelsen, for over Arbejdernes Lig at svinge sig op paa Taburetterne i den kapitalistiske Stat. Arbejdere, Kammerater, naar vil i rejse jer og smide jeres Fjender bort?

Smid Lænkerne, gør jer fri!

A.—P.

Dovenskab.

Det er ikke blot Slaverne der er dovne; men ogsaa deres Herrer, da særlig i Slavelande, ethvert Arbejde regnes for nedværdigende. Hvilket Samfund! Hvor den ene Halvdel af Menneskene ikke vil bestille noget paa Grund af Dovenskab, og den anden Halvdel ikke paa Grund af Stolthed.

Roscher.

1921.

—

Endnu et Aarstal nærmere Arbejderklassens Frigørelse!

Siden Arbejderne paa Kontinenten, som den sidste undertrykkede Klasse paa Skansen, i 60erne begyndte at organisere sig for at bekæmpe den voksende Udbytning, er der skiftet Aarstal mange Gange, der er dannet mange Organisationer, nationale og internationale, skrevet mange Programmer og Resolutioner, der har været mange lokale og landsomfattende Kampe direkte mod Arbejdskøberne. Sporadisk er Kampen flammet op og rejst til for Kapitalistsamfundets Bestaaen truende Afgørelser; men derved syntes man ikke at naa nærmere Maalet: Arbejdernes Overtagelse af Produktionsmidlerne.

•

Drømmen om at standse hele det kapitalistiske Samfundsmaskineri, at sætte Kapitalismen paa Gaden, saadan som denne hidtil har sat Arbejderne paa Gaden, levede imidlertid sit selvstændige Liv, paa Trods af det daglige Liv, der syntes at *vidne* imod den, paa Trods af alle de Kendsgerninger der vidnede om Kapitalismens Trivsel.

Socialismen — ikke dens videnskabeligt udformede Teori, men dens Aand og Fremtidsperspektiv — inspirerede Arbejderne. Samfølelsen æggedes af fælles Ulykkeskaar, som Genstand for Udbytning og pinende Elende.

Arbejderne organiserede sig — ogsaa politisk; thi man mente, at her var Vejen frem mod Fremtidsmaalet, man troede, at hvis man blot fik „sine egne" op i Stillingerne, og man var mange nok ved Stemmeurnen, skulde det hele blive ordnet. Bevægelsen i alle Lande bjergtoges af Sejrene i Tyskland, hvor Socialdemokraterne i 1877 fik 493,000 Stemmer og 12 Repræsentanter i Rigsdagen, man fascineredes af dette Fænomen: Paa nogle Aar kunde Socialdemokraterne blive Flertal, og i Kraft af sin Mængde foreskrive Borgerklassen, hvor Skabet skulde staa. Her hjalp ikke Anarkisternes Indvendinger, som i flere Aar rejstes ved de internationale Kongresser. Man smed dem ud som arbejderfjendtlige, og lige til Verdenskrigen — ja efter Verdenskrigen ser man Internationale stipulere, at det internationale Samarbejde kun kan drives med dem, der anerkender Valgdeltagelse.

Den Generation, der nu lever, har imidlertid Erfaring for, at Krapotkin, Guillaume, Brousse, Niewenhuis, Friedeberg, Most og hvad de hed, alle de der den Gang aktivt kæmpede i Arbejderbevægelsen, havde Ret i deres Fordømmelse af Parlamentarismen, ja i en uhyggelig Grad havde Ret, naar de stillede Socialdemokraterne ved Skampælen for deres Naivetet og barnlige Tro, at de ved Stemmesedlen kunde naa at styrte Kapitalistvældet, ved overhovedet at tro, at Arbejderklassens Frigørelse kan naas ved, at et saakaldt Arbejderparti erobrede den politiske Magt. Alle rede den Gang fremhævedes det, at Arbejderklassens Frigørelse betryggedes kun i den Grad som den fik Magt over Produktionsmidlerne.

•

Siden den Tid *er* der sket en Udvikling indenfor Arbejderverdenen, markeret af alle de falmede Illusioner, Skønmalinger og Deklamationer — kun Socialdemokraterne vil ikke lade sig paavirke af det.

Spørgsmaalet om Arbejderklassens Fjærnelse af den kapitalistiske Udbytning, om Arbejdernes Overtagelse af Produktionsmidlerne, kort sagt, om den sociale Revolution, er nu ikke blot en Drøm, det er en vaagnende Virkelighed. Forposttropperne i Arbejderbevægelsen mærker allerede dens hede Aandedræt varme deres Kinder, og deler sig paa forskellige Fronter for at blive aktive Deltagere i den kommende Befrielseskamp.

De, der kæmper for Fremtiden, for Friheden, forbereder Arbejderne paa Nødvendigheden af allerede nu at skabe Organer i deres Maals Interesse, Bedriftsraad, baserede paa den lokale Arbejdsplads' Arbejderes eget Initiativ og Kontrol. Soldater-Raad, der har til Opgave at desorganisere og umuliggøre Kapitalens forbryderiske Værn, Militærvæsenet og dets Udnyttelse mod Arbejderne, der kræver deres Menneskeret. Her løftes ofte med intuitiv og skærende Klarhed Tæppet, der dølger den kommende Tids Samfundsform, her smedes Vaabnene, som skal tjene til at realisere dette Maal.

•

Samtidig æder der sig ud fra den kapitalistiske Produktionsforms Midte, fra en stinkende, raadnende Kræftsvulst, en Vanmægtighed, der truer med at ødelægge alt levende, økonomiske Kriser af uoverskuelig Karakter, Produktionsindskrænkning med Arbejdsløshed i Følge, og igen svirrer i Luften den sorte Ravn, der, efter hvad *Hans Jæger* siger, synger for Folkene:

Hei hop, smaa menneskebørn,
Først nu skal her sultes for
alvor,
Thi nu er det menneskers mad,
som frembringes lettere end før.
Derfor skal Hungersnøden
Rase som pest gennem landene.

Borgerklassen bliver ængstelig, søger sit Redningsapparat, Staten, Arbejderne, der er brødløse, søger Staten; men Staten kan ikke tilfredsstille alles Fordringer; thi „Staten" produeerer ikke — den blot administrerer efter Privatejendommens Ønske og den romerske Ret; Staten producerer ikke.

Det hjælper sikkert ikke Borgerne meget at vende sig til Socialdemokraterne, hvad de borgerlige Avisers ivrige Forsøg paa at fremskynde Forhandlingerne mellem Socialdemokraterne og Arbejdskøberne om Arbejdernes Bedriftsraad, kan tyde paa. Den Lillefinger, Arbejdskøberne her strækker frem, er jo blot en Prøve paa hvor daarligt stillede de er; men Socialdemokraterne er ved at komme i Vanry hos Arbejderne, og et er sikkert, paa dette Punkt kan alle revolutionære Kræfter samles for i Fællesskab at nedbryde Respekten for Social-Demokratiet hos Arbejderne.

•

Naar 1921 fører os et Aarstal nærmere Arbejderklassens Frigørelse fra kapitalistisk Udbytning, saa maa der være Kræfter blandt de frisindede Arbejdere, der føler sig kaldede til at være med i det moralske og aandelige Oprydningsarbejde som Ungsocialismen repræsenterer. Samtidig med den praktiske Kamp, Syndikalismen repræsenterer mod Udbytterne, bør der findes Kræfter, der støtter dette Arbejde gennem en uforsonlig Propaganda mod alt det, der b... Arbejderne, Kræfter, som viser ... mod nye moralske Værdier, K... ter, der ikke er bange for at ... Stødet af ved at angribe de ... mer, der er puttet ind i Arbejde... — dette skulde være „Den r... Krig"s Opgave, og deres, som ... ter Trop omkring „Den røde K...

Vi behøver ikke være ma... men disse Kræfter maa fornyes ... Gang imellem. Det bør ikke ... en religiøs Sekt, der samles for ... tilbede *sin* Gud, men en Saml... af levende og aktive Agitatorer, ... vil være med til at præge Udvik... lingen og Menneskenes Tænkemaa... de i en bestemt Retning. De... den store Opgave, der sam...

Og for at opfylde denne ... maa vi lægge Vægt paa at ... de Unge, at faa de Unge med, ... dem der ser stort paa Tingene, ... opofrende Begejstring, giver ... bedste af deres Ungdom i K... for Socialismen og Friheden. ... maa vi have med. Dem maa ... bygge videre paa. Det er Fr... den — det gamle er saaret, ... forbandet af Verdenskrigens B... der, vamle af den gabende Ele... og Nød, de har oplevet, ... deres Tanker om Gehenna, ... Helvedet.

Saa flyv ud Du Røde Kr... som „vil være Arbejderkl... socialistisk manende Samvittig... maa det beskæres Dig i Aaret ... at naa ud i mange Arbejder... ruske op af Sløvheden, væk... Ligegyldige, ikke for at driv... bejderne ud i en ny Faarefold, ... for at faa dem til at forstaa ... Menneskeværd og kræve den ... som Mennesker, den Ret, K... listerne nu bestjæler dem for.

Emil Ma...

„Statens" Velsignelse

—

Det franske Departement Haute-Savoie (Høj-Savoien) kiler sig ... i den fransk-talende Del af Schw... saaledes at det naar Genfer... Sydbred. Den schweitziske ... Genf ved Søens Sydvestspids ... kun en meget smal Forbi... med Schweitz langs Søens Ves... og har i Aarhundreder danne... økonomisk og folkelig Enhed ... Haute-Savoie.

Byen i Schweitz og det fr... Departement var forbundne ve... sproglige, kulturelle og økono... Baand, som forbinder en By ... dens Opland. Og denne F... else maatte Frankrig paa ... ningens enstemmige Forl... anerkende, da Departem... 1860 gik fra Italien til Frankr... at lade Haute-Savoie have ... Forbindelse med Genf. Nu ... at have sejret i Verdenskrigen ... ner den franske Stat, at Tidsp... tet er kommen til at hævde, ... rettere sagt, paatvinge sine ... „rettigheder" over denne Befolk... idet den har faaet optaget Sp...

Den røde Krig
Ungsocialistisk Organ
Udgivet af
Ungsocialistisk Forbund, Danmark
Redigeret af en Komité.
Redaktionens Adresse:
Vesselsgade 7, St., København N.
Ekspeditionen:
Vesselsgade 7, St., København N.
For København er Ekspeditionen aaben Onsdag, Fredag og Lørdag Aften Kl. 7—9.

Oljen - en ny Krigsaarsag.

Af John Andersson.

II.

Denne Kamp om Oljen. særlig i Orienten, havde nær fremkaldt aaben Brydning mellem Frankrig og England under de paafølgende Fredsforhandlinger. Stridighederne gjaldt særlig Mosulomraadet, som ligger paa Grænsen mellem Mesopotamien og Kurdistan. Det lykkedes Englænderne. som havde en større Viden om de mægtige, endnu ubearbejdede Oljeomraader, som fandtes der, at formaa Frankrig til at overlade dem Mosulomraadet mod at love Frankrig andet Omraade til Gengæld.

Frankrig ærgrede sig dygtigt, da det senere indsaa, hvilken daarlig Forretning, det havde gjort, og da var det den daværende franske Regeringschef Clemenceau overfor det højeste Raad ytrede sine saa omdebatterede Ord: „Hvis jeg i December havde vidst, at Mosul havde en saa stor Betydning, havde jeg aldrig sluppet det."

Klare Ord, som tydelig viser, hvad det var, der skjulte sig under Uenighederne mellem England og Frankrig ved Rovets Deling. Det var, saaledes som den engelske Avis „Times" saa træffende bemærkede: „Saa er vi da fra Præsident Wilsons 14 Punkter sunket ned til maalet til Behandling i Fredstraktaten. skønt man ikke skulde synes Freden direkte angik Schweitz.

Men den franske Stat har oven i Købet. inden Forhandlingerne er sluttede. flyttet sin Toldgrænse til Statsgrænsen, saa at Byen og Oplandet nu er adskilte ved den.

Og dette Traktatbrud foretager disse Statsherrer, imod Schweitz's udtalte Vilje, mod de fransktalende Schweitzeres Vilje, mod Genf's Ønske — og mod næsten hele Befolkningens Ønske i Haute-Savoie (over 80%). De eneste, som ønsker det, er visse Herrer i den franske Storindustri, som ønsker at exploitere Landet, og deres Ærinde gaar „Staten".

Carlé.

et Meningsskifte om Fordelingen af Oljefelternes Produktion".

I Galizien, hvor Østrig tidligere ejede Oljefelter, er disse nu overtaget af Frankrig og England. Der opgøres Oljeforraadene til ca. 47 Millioner Tons.

De engelsk—franske Intriger i Mesopotamien, som baade har sit Udspring i Kampen om Oljen og Forsøg paa at knuse Rusland er tildels fremprovokerede af de samme Forhold. Det engelske Fremstød mod Baku for at søge at komme i Besiddelse af de store Naftalagre der, er endnu i frisk Erindring. Det lykkedes dog Bolsjevikerne at kaste dem tilbage, og England mistede derfor sit værdifulde Bytte.

Det Land, som for Øjeblikket har de største Oljekilder, er Mexiko. Fagmænd paa dette Omraade regner med, at der i Mexiko findes tilstrækkelig med Olje til at dække hele Verdens Forbrug i et uoverskueligt Tidsrum. Det er da forklarligt, at de forskellige Landes Kapitalister, og de af dem beherskede Regeringer kaster deres kærlige Blikke paa dette Land med dets store Profitmuligheder.

Men Mexicos Befolkning har den for den internationale Kapitalisme saa uforstaaelige Opfattelse, at den selv vil raade over Landets Olje og ikke vil tillade nogen Exploitering fra andre Landes Kapitalister. Hidtil har det især været amerikanske og engelske Kapitalistinteresser, som har staaet bagved Intrigerne om den mexikanske Olje.

I Mexiko har Befolkningen flere Gange gennem revolutionære Rejsninger jaget de udenlandske Udsugere bort. Men de er atter og atter kommet igen. De store økonomiske Muligheder har lokket dem.

Hvem har ikke læst de bombastiske Historier om, at Mexiko beherskes af Banditsammensværgelser, og at der et fuldstændigt Virvar i Landet. I Kapitalistpressen, særlig i den amerikanske, er det Gang paa Gang blevet foreslaaet at foretage en Intervention for at lægge Beslag paa Landet og dets Oljekilder. Man har sagt, at det skulde gøres for Civilisationens Skyld, men den nøgne Sandhed er, at man vilde undertrykke det mexikanske Folk, for paa den Maade at komme til Oljen. Saaledes er Sandheden i al sin Afskyelighed. Det mexikanske Folk vil levere Olje til de Lande, som behøver det, men de vil gøre det selv og ikke overlade Eneretten til den rovgerrige internationale Kapitalisme.

Saaledes er det overalt. De store Landes Kapitalister tvinger deres Regeringer til paa enhver Maade at hævde deres Behov af Olje. Konkurrencen, Kampen om dette vigtige Produkt, kommer sikkert til at fremkalde mange kritiske Situationer mellem Landene i de kommende Aar Jo mere Behovet vokser, og jo større Vanskelighederne bliver for i sit eget Land at skaffe sig denne nødvendige Vare, desto snarere kommer den Tid, da dette kan blive Signalet til en ny ødelæggende Krig mellem de forskellige Landes Folk. En blodig Kamp om Oljen. Naturligvis officielt en Kamp for „Fædrelandet", som det saa kønt hedder.

Dette maa for enhver Pris forhindres, men hvorledes. Jo, først og fremmest ved at skaffe stærke økonomiske Kamporganisationer, gennem hvilke det internationale Proletariat kan faa Styrke til at rejse en Kamp mod de kapitalistiske Krigsspekulanter. Men det er ikke nok. Hele det kapitalistiske Produktionssystem maa slaas ned, og et nyt System maa rejses af Arbejderklassen.

Dermed afskaffes hele denne internationale Kamp om Raavarer og Afsætningsomraaderne og der gives Muligheder for Menneskeheden til, gennem fri Produktion, at tilfredsstille alles Behov.

Dette maa være Maalet for vore Anstrengelser.

5 Aars Kamp mod den tvungne Værnepligt i Danmark.

Et Tilbageblik.

Vil man have maalt Værdien af en Sag eller en Ting, som i sin Karakter har Værdi i Styrken, da maa man udsætte den for en Kraftpaavirkning.

Kan den trodse denne Paavirkning, har den bestaaet sin Prøve og er en Faktor.

Arbejdernes 2. Internationale blev ved Verdenskrigens Udbrud udsat for en national Kraftpaavirkning, — og Materierne brød sammen, efterladende en gavnlig Lære for Arbejderklassen.

Den lærte en Del unge Arbejdere i Danmark, at det Materiale, man hidtil havde bygget Klassens Sag paa, var ubrugelig Makværk, at det var en Forgøglen sig i Tillid til Mennesker, hvis Svaghed laa i deres Fjernhed fra det fundamentale i Samfundet. Verdenskrigen maatte bringe en Fornyelse i Kampen mod Værnepligten, som er den Grundpille, Militarismen hviler paa. Som en sund Reagens løftede unge Arbejdere Verden over, Hovedet mod Staten, og slyngede sit „Jeg nægter" ud mod Jernets, Ildens, Hadets og Rovbegærets Folk.

Det er sagt, at Motiverne til Nægtelsen var en personlig Tilfredsstilelse hos den, der nægter, lig den, man finder hos Tyven, der stjæler for Spændingen i Gerningsøjeblikket. Herovenfor vil jeg stille min Iagttagelse og Betragtning af de mange Kammerater, som jeg har set vandre frejdig i Fængslet og vende bleg og udtæret tilbage efter Kampen, og jeg vil fastslaa, at Motiverne for de flestes Vedkommende bunder i deres Stilling i Samfundet, som udbyttede Proletarer, i hvis Barndom trykket af de sociale Forhold allerede hvilede tungt, og tvang Dem til at kaste sig ind i den sociale Kamp. Ser man tilbage paa de Ofre, der er bragt, vil man ogsaa erkende, at slig en Kamp har sin dybe Rod i Forholdet mellem de Udbyttende og de Udbyttede.

I Erklæringerne, der er indsendt til Myndighederne af Militærnægterne og hvori fremsættes Begrundelsen til Nægtelse, er ved følgende Linier præciseret en ubestridelig socialistisk Karakter.

„Jeg anerkender kun en Værnepligt Værnepligten mod Arbejderklassens Undertrykkelse og Forkuelse."

Jeg fremfører dette, fordi den senere Tid har bragt frem, at Militærnægterne skulde være Modstandere af Proletarmilitarismen, Arbejdernes bevæbnede Forsvar af de ved en Revolution vundne Fordele

Der maa rammes en Pæl igennem denne Paastand.

Vi er ikke Proselyter af det kristelige Moralbud. „Du maa ikke slaa ihjel."

Vi forbeholder og anerkender enhver Arbejder Ret til i Klassens Tjeneste at skaffe af Vejen de Hindringer, der kommer i Vejen for Klassens Fremmarsch. Og tvinger Forholdene Arbejderne til Væbning da vil Militærnægterne stille sig solidarisk med Klassen, men indtil den tvungne Værnepligt er afskaffet, og saalænge unge Arbejdere, diktere af Statens Bud, lader sig indrullere i Hæren og ikke bruger Tiden der i Klassens Tjeneste og søger at undergrave Hæren, da mener jeg Militærnægtelsen har sin Mission, idet den ansporer Klassen til kraftig at arbejde for sine Interesser paa dette Felt.

Med disse Ord som Indledning vil jeg se tilbage paa de 5 Aar, der er gaaet af Kampens Tid. Dog vil jeg sige, at det er paa Opfordring, at jeg ser tilbage, thi der er noget vist forkert i dette at se tilbage, thi for Ungdommen gælder kun et Fremad — stadig Fremad lad Fortiden kun mindes ved Skrammerne af Saarene.

Den 17. Septbr 1915 dannedes Foreningen for konsekvente Antimilitarister paa Initiativ af fire unge Arbejdere, tilhørende de socialistiske Ungdomsforeninger i København.

De lovede hinanden, at intet — absolut intet — skulde faa dem til at blive Soldater, og at de vilde forsøge ved deres egen personlige Indsats i Kampen at rejse den danske Arbejder-Ungdom til Kamp mod den tvungne Værnepligt, og paakalde de organiserede Arbejdere gennem Fagorganisationerne til mere end en antimilitarisk Holdning, ja til at organisere og forberede Aktioner mod Krigsudbrud ved Militær og Generalstrejke at umuliggøre Statsmilitarismen.

I det første Aar blev de fire Medlemmer kun forøget til 13.

Manglen paa Midler vanskeliggjorde Arbejdet, men nu traadte Fagorganisationerne til, og ved Hjælp af deres Tilskud lykkedes det at drive en energisk Agitation og udgive Bladet „Militærnægteren" og inden Udgangen af 1917 taltes der 71. Militærnægtere. Om selve Kampen paa daværende Tidspunkt er denne jo bekendt, men en Fremlægning af Torturmaaderne kan ikke være uden Interesse.

Vi har først Straffene for Udeblivelse fra Session: simpel Fængsel paa sædvanlig Fangekost, de haarde Vand og Brødstraffe, mørk

Arrest med Bøjestraf i de militære Arresthuler. Indenfor Marinen har man ogsaa anvendt Spændetrøje

Indlæggelser paa 6 Afdeling var ogsaa et af de Torturmidler, man uden Held forsøgte.

Den skændigste af dem alle er vel nok Tvangsfordringen mod de sultestrejkende Kammerater. Men trods denne Brutalitet er Kampen ført igennem og Sejren bragt hjem.

Sultestrejken.

Det eneste Vaaben, der er levnet Fangen i sin afspærrede Tilstand, er Sultestrejken; dette er anvendt med stort Held. De 900 Dage, som er det samlede Antal Sultedage for Militærnægterne i de forløbne 5 Aar, har vel bragt sin Mand store Lidelser, men Fremtiden vil vise, at disse ikke er udstaaet forgæves.

22 Døgn er endnu det længste Tidsrum man har vovet at holde en sultestrejkende Kammerat indespærret.

Længden af den idømte Fængselsstraf for de samlede Medlemmer er nærved *20 Aar.* Det største Kontingent kommer som socialdemokratisk Bidrag til vor Kamp. Den civile Værnepligts-Lov der er en Frugt af Socialdemokratiets Medvirkning for denne Lovs Vedtagelse, har allerede nu bragt over 10 Aars idømt Fængselsstraf, og dog blues de ikke af Skam over at tale om, at de er Antimilitarister, og vil nu som Emne for Valgagitionen benytte Afrustningstanken. For at bevise Ærligheden i deres nuværendeBestræbelser, maa man med Billighed fordre, at de erkender den civile Værnepligt som værende en Skruebrækkerlov, det, som en stor Del af Arbejderne igennem Fagorganisationerne har stemplet den som, og endvidere maa fordres, at man først koncentrerer sig om. Afskaffelsen af denne. Paastanden om at man kun vil benytte Afrustningsspørgsmaalet i Valgagitationens Tjeneste bevises bedst ved, at paa det Tidspunkt, Socialdemokratiet med de Radikale dannede Regering, indsendtes 21 Resolutioner af nedennævnte Ordlyd til Regeringen, uden at man da, naar man havde Regeringsmagten, fandt sig forandlediget til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal

Resolutionen:

Ca. . . . . Kvinder og Mænd, samlet til Møde d. . . . . i . . . . kræver af Regering og Rigsdag, at der hurtigst muligt iværksættes en Folkeafstemning for og imod Militærvæsenet

Forsamlingen paapeger, at Militarismen efter de fire Aars Krig maa være dømt paa sine Gerninger, og den formulerer sine Krav i følgende Punkter

at Spørgsmaalet om Afrustning hurtigst muligt bliver udsendt til Folkeafstemning, og at denne Afstemning holdes fri for Indblanding af andre Spørgsmaal, saaledes at den bliver en virkelig Tilkendegivelse af Folkets Vilje,

at alle de frivillige Korps bliver ophævede,

at der ikke sker en Udvidelse af det allerede bestaaende Politi eller paa nogen Maade bliver truffet Foranstaltninger, der kan træde i Stedet for det nuværende Militærsystem og

at den militære Værnepligt ikke bliver erstattet af civil Værnepligt af nogen Art

Kun under disse Betingelser, hvorhved garanteres, at der ikke gives Militæret en ny Form, hvorunder dette bliver en endnu mere udpræget Garanti for Kapitalistklassen, kan Arbejderne forlange Afrustning.

Frasen om Folkenes (!) Forbund er afsløret som det, det var. Fornylig meldte Telegrafen, at Diplomaterne ikke, som først tænkt, kunde gaa med til en omfattende Afrustning i de tilsluttede Lande. Paa Grund af de store Landes nuværende Kaprustninger maa dette dog forandledige, at den Sløvhed, Arbejderne har vist, siden Tanken om Folkenes (!) Forbund kom frem, nu maa forsvinde og give Plads for en aggressiv Holdning, en Begyndelse paa Arbejdet for at erhverve Indflydelse paa de Faktorer i Samfundet, det gælder om at have Herredømme over

Georg Jensen.

Syndikalistisk Literatur.

Syndikalistisk Bibliotek Nr. 4: Tysklands Arbejderklasse og Syndikalismen af John Anderson. Pris 35 Øre. Norsk Syndikalistisk Føderations Forlag. Adr.: Box 2003, Kristiania.

Dette lille Skrift udgives i en Tid, da der er godt Brug for det. Spørgsmaalet om hvilke Strømninger der gør sig gældende i de forskellige Lande har jo stor Betydning og kan virke vejledende og forklarende. Her ydes en klargørende Orientering for de Synspunkter der altmere bemægtiger sig de tyske Arbejderorganisationer og føre dem mod en syndikalistisk Forstaaelse af Kampen og Maalet. Ligeledes refereres den tyske syndikalistiske Organisations Udbredelse og dens Program, som gengives i Hovedtræk i Skriftet. Her er altsaa en Lejlighed for dem, der ellers ikke har Mulighed for at følge den syndikalistiske Bevægelse og dens Standpunkter, til for en billig Penge, at sætte sig ind i dette.

Rud. Holme: Den sociala Revolutionen. Några tankar om det nya samhällets uppbyggande. 32 Sider Pris 60 Øre.

Frans Severin: Arbetarnas övertagande av Produktionen. 80 Sider, Pris 1 Kr.

Albert Jensen: Socialiseringen. 247 Sider, Pris 4 Kr.

Disse 3 Skrifter er fra Sveriges Arbejderes Centralorganisations Forlag. Adr.: Stockholm.

For Tiden er der to Strømninger indenfor den syndikalistiske Bevægelse: En der bygger videre paa det Grundlag der har været Syndikalismens stærkeste og mest tiltrækkende, ja, man maa vel kunne sige bærende Hovedtræk: Kampen for at samle Arbejderne i revolutionære økonomiske Organisationer, for gennem den Oplysning, Skoling og Bevidsthed de derved tilkæmper sig, at danne Udgangspunktet for en økonomisk, social Revolution, der først og fremmest ikke vil en politisk Omvæltning. Fra Danmark kender vi ogsaa en anden Retning, der mener, at det er nødvendig at Arbejderne paa et vist Tidspunkt, inden den økonomiske Omvæltning er begyndt, griber den politiske Magt og med Udnyttelse af de Midler, der altid er en centraliseret politisk Magts Kendemærker, slaar Bourgeoisiets Modstand mod Revolutionen ned. Paa den første Retning har man storsnudet klæbet Betegnelsen: Kontrarevolutionær. Paa den sidste Retning forsaavidt den endnu kalder sig Syndikalister, kan man med Føje benytte Betegnelsen: fejge Syndikalister.

De tre Skrifter der her omtales er alle et Forsøg paa, at trække Linierne op for en social Revolution bygget paa Arbejdernes Magt som Producenter, og ikke som Soldater.

Holme siger om Revolutionens Betydning, at den ikke kan bedømmes efter dens mer eller mindre katastrofeagtige Udtryk, eller efter den Tid den har taget; men efter den *Forandring*, den har medført. Ud fra dette polemiserer han mod dem, der i Revolutionen ikke ser andet end en politisk Opløsning under en hurtigt overgaaende Katastrofe, med Barrikadekampe, blodbestænkte Gader og brændende Byer.

Han skelner mellem Revolter og Revolutioner, ligesom mellem Revoltører og Revolutionære. Det bliver imidlertid for vidtløftig, i denne Sammenhæng at komme ind herpaa, ligesaalidt som vi kan referere hans interessante Definition af Revolutionen og dens forskellige Former.

I korte Kapitler skitserer han den sociale Revolution, som han forudsætter ikke kommer til at blive en Kamp som gennemføres „i et belejligt Øjeblik", men kommer til at vindes efterhaanden som Arbejderne gennem deres Kamp forøger deres Indflydelse og gennem deres Organisationer skaber de Institutioner der skal træde i de gamles Sted. Et andet Kapitel behandler „Den reformistiske Socialisme eller Statssocialismen" som fortsættes med den revolutionære politiske Retning der betegnes som „Diktatursocialismen". I Kapitlet „Arbejdernes økonomiske Kamporganisationer" opridses den Betydning de samorganiserede økonomiske Organisationer vil faa, ikke blot som Kamporganisationer; men som en Bærer af det nye Samfunds økonomiske Liv. I et Slutkapitel betoner Forf. Syndikalismens Virkemidler, Socialiseringen og den ekspropriative Generalstrejke som Betingelser for at skabe det nye Samfund, der er Syndikalimens Maal og som bygges op efter Sætningen:

„Af enhver efter hans Evne,
til enhver efter hans Behov".

Frans Severin er gaaet Spørgsmaalet om Mulighederne for en Ordning af Arbejdernes Overtagelse af Produktionen endnu mere ind paa Livet. Han nævner i en Underrubrik Skriftet som „Et Forsøg til Konstruktion af en syndikalistisk Produktionsordning".

Efter at have karakteriseret og paa en overbevisende Maade belyst Kapitalrenten som det der danner Udbytningens Grundvold, og herfra trukket den logiske Slutning at Privatejendomsretten over Produktionsmidlerne maa nedkæmpes, før et bedre og lykkeligere Samfundsforhold kan gennemføres, fortsætter Forf. med en Skildring af de Indvendinger der gøres mod Syndikalismens Krav paa, at Fagforeningerne skal overtage og lede Produktion og Fordeling. Den første Indvending er, at de forskellige Fag-Grupper vilde berige sig paa de andres Bekostning. Dette giver Forf. Lejlighed til at undersøge Forholdet mellem Arbejdet og dets Fordeling i den nuværende og i en Samfundstilstand hvor Profitmuligheden er afskaffet.

Betonende at disse Forslag ikke har noget med et færdigt socialistisk Samfund at gøre, men maa betragtes som et Led i Overgangsstadiet fra Kapitalisme til Socialisme, behandler Forf. Spørgsmaal som ... fundets Opgave, Krediten, de ... Fag (Kunst og Literatur), og ... søger at trække Linjerne op ... disses Plads og Virksomhed under saadanne Tilstande.

Det ledende for Forf. naar han har trukket disse Synspunkter frem som en logisk Følge af den syndikalistiske Organisation og Aktion, finder man i Kapitlet om „Centralismens Fare". De centralistiske Magtorganer, Staten og dens Institutioner er en altfor stor Fare for det produktive Liv, som visseligen kræver Samarbejde, Oversigt, men vil kvæles, snærpes og hindres hvis det underlægges Bureaukratiets Magt. Derfor maa Syndikalismen finde farbare Veje som fører frem til Arbejderklassens Frigørelse fra Udbytterne, udenom Staten. Severin finder Tendenser hos Socialdemokratiet som tyder paa ... ogsaa der begynder man at nærme sig denne Syndikalismens Stræben. Og helt ude i det Blaa er han ikke. Ogsaa her i Danmark, sige hvad man vil om det Makværk, som de danske Socialdemokrati har fremlagt som „Socialiseringsforslag" saa har Socialdemokratiet jo fratraadt Standpunktet om Statens Overtagelse af Produktionsmidlerne og pro Forma anerkendt Arbejderorganisationernes Ret til at bestemme over disse. Det vil vise sig at disse Tendenser hos Socialdemokratiet er forbigaaende Forsøg paa at fange Arbejdermasserne ind igen ... elendige Forsøg paa at forluske Raadstanken; men deres Udtalelser binder dem, og kan udnyttes som Kritik mod hele deres politiske Fuskarbejde.

Dette lidt ved Siden af Severins Bog, som jeg vil anbefale til Læsning sammen med Holmes og Jensens. Den sidste vil jeg omtale i et kommende Numer, og passende slutte med at nævne det Motto af Krapotkin som Jensen har valgt: En Bog er ikke nogen Bibel, hvor hver Tøddel skal tros og antages; det er en Mands Tanker og Erfaringer og et Forsøg paa at ... disse Erfaringer suggerere og ... virke andre Mennesker.

[illegible]

Det sværeste.

—

Det sværeste — det er ikke at kæmpe mod en Verden af Fjender; men vedblivende at kæmpe.

Det er let nok i et Øjebliks Begejstring at rive Hjertet ud af Brystet — Du siger nej: men jeg siger jo! — og det viser sig at i disse Øjeblikke er der mange der er med, mange der ikke er bange for det svære Arbejde.

Men det sværeste — det er den lange, sejgpinende Kamp. som er saa triviel, hvor Hjertets Tikken ikke er en Lovsang til det store og hellige som farer som en Torden gennem Tiden; men kun registrerer og lever for de smaa bitte Opgaver, der tilsammen en Gang vil blive den store rullande Torden. Om disse nødvendige Opgaver samles der ikke mange I dette daglige Arbejde, som *skal* og *maa* gøres, hvor trættende det end er, ja, bliver destomer trættende, fordi der er saa faa til at udføre det — slides de enkelte op, medens den store Masse af Interesserede, som burde være med, i bedste Tilfælde roser den enkelte der gør sin Pligt.

Og dog, der er Opgaver nok for alle i dette Arbejde. Der er Mennesker nok der er sløve og uinteresserede. Har du prøvet paa at stikke dem „Den røde Krig" i Haanden, og forklare dem hvad vi vil? Har du prøvet, i den By hvor du tilfældig er, at hjælpe den Kammerat der maaske alene staar som Talsmand for de ny Tanker, de ny Ideer? Husk dog paa, at enhver ny Ide, som jo er en Samling af Tanker og Erfaringer, skal bringes ud til Forstaaelse inden den kan omsættes i Handling. Det er rigtig, at de materielle Betingelser maa være til Stede, og at man ikke kan bygge i Luften. Men alene de materielle Betingelser er ikke nok. Husk „Jærnhælen". Jack Londons, Forsøg at vise hvordan Udviklingen *kan* drives i en anden Retning end den som Fælleskab og Fællesinteresser i Samfundet byder.

Et af de bedste Midler herimod er den stadige Paavirken, Oplysning, Agitation, ja i bedste Tilfælde Handlingens Initiativ fremover mod det Maal vi kæmper for.

Vi maa ikke lægge Hænderne i Skødet.

Det skærer mig ind i Hjærtet hver Gang jeg ser *en* eneste der falder fra i dette Arbejde, hver eneste der siger: *det nytter ikke noget.* Og den Klagesang er desværre moderne i disse Dage.

Skulde det ikke nytte at tage Del i Agitationen for Socialismen i disse Dage, da Verden staar paa den anden Ende, naar vil det saa nytte?

Vilde det ikke nytte at give dine Kammerater et godt Eksempel, blandt dem at tage Initiativ som fører ud over den daglige Kamp om 5 Øre mere i Timen?

Vilde det ikke nytte om du blandt dine Kammerater ved daglig Paavirken formaaede at aabne Vej for Forstaaelse af den revolutionære Syndikalisme, og skabe selvstændigt tænkende Redskaber for den sociale Revolution. Du selv er jo et Bevis for at det kan gøres!

Og saa den revolutionære Literatur! Du holder ikke af at prange og sælge siger du. Man maa iblandt gøre det der er værre, for sine Idealer. Men hvis du ikke kan det, saa kan du en Gang imellem ofre et Par Kroner paa at købe Literatur, og sprede blandt dine Kammerater.

Alt dette er Ting som enhver kan gøre; men som altfor ofte forsømmes. Du som er saa lykkelig at vandre blandt Mennesker, hvis daglige Færden prædistenerer dem til at blive Modstandere af Kapitalismen og Udbytningen, du har ikke Aarsag til at klage; thi du har et vidtstrakt Arbejdsfelt. Vær blot ikke bange for — det sværeste.

Arbejder.

Literatur.

Carl Thomsen: Studievejledning i Anarkismen.

Hvad er Anarkismen? Der er mange, der spørger, og Svarene er mange og forskellige, alt efter den Svarendes egen Anskuelse. Det bør derfor paaskønnes, at „Studiekredsforeningen" blandt sine Studiekredsvejledninger ogsaa har optaget ovennævnte, af Carl Thomsen skrevne Vejledning.

Der er paa Dansk ikke megen Literatur at vælge imellem, og man maa sige, at Forf. har faaet al den nyere Literatur med, der er udgivet. Den ældre Literatur, som mest bestaar af Pjecer, og som vel nu næsten er umulig at skaffe, kunde maaske have været omtalt, vi husker i Øjeblikket f. Eks. Linderbergs Pjece med det pæne Navn: „Den ideelle Anarkisme", der er „Samfundet Dagen eft r Revolutionen", udgivet af „Den skandinaviske Diskussionsforening i London 1885", vistnok skreven af Krapotkin, og som i korte men koncise Træk siger, hvordan Anarkisterne tænker sig Omdannelsen, og hvordan De bør virke.

Thomsen har imidlertid samlet det overkommelige og det vigtigste, og vi anbefaler alle, der vil skaffe sig Kendskab til Anarkismen gennem Literaturen, at lade sig vejlede af Carl Thomsens Skrift. Det kan faas gennem Studiekredsforeningen, Kærehave, Ringsted, og Prisen er 75 Øre.

*

Carl O. Tangen: Til Kamp mot utvisningerne. Norsk Syndikalistisk Føderations Forlag, Kristiania Pris 50 Øre.

Et Stridsskrift mod Udvisningerne af udenlandske Arbejdere i Norge. Disse Udvisninger er mest gaaet ud over danske og svenske Arbejdere, der har deltaget i den syndikalistiske Propaganda. Forf. viser, at det just er som en Følge af, at de har været aktive Deltagere, de er blevet misliebige, ligesom han hævder, at de fleste Udvisninger, i Følge den norske Grundlov er juridisk ulovlige. Man maa nok give Forf. Ret i, at trods dette bliver der ikke nogen Forandring, før Arbejderne selv tager fat og dikterer Bourgeoisiet, hvor Skabet skal staa.

Frankrigs Anarkister holder Kongres.

———

De franske Anarkister afholdt Kongres den 14. November og følgende Dage i Paris. 23 Byer var Repræsenterede, og desuden mange enkelte Deltagere. Blandt andet vedtoges følgende

Principerklæring:

Anarkisterne erklærer sig for ubøjelige Fjender af Autoritetens Princip paa det sociale Omraade, saavel dens udøvelse som naar det gælder at taale den samme.

De nægter at lyde noget som helst statsligt Vælde, og nægter at gøre som dette: befale! Idet de ikke vil udføre Statens Befalinger, nægter de ogsaa saadan som Staten at uddele Befalinger.

End mere end tilform kæmper Anarkisterne.

Imod den værende Ejendomsret, der lægger Jorden, Gruberne af Industriens Arbejdsmidler, Trafikmidler, Pressen og alle Naturrigdomme i en altbesiddende Minioritets Eje. Alle der er Ejendomsløse bliver derved reducerete og dømte til Slaver.

Imod Staten og alle dens Institutioner: Militarisme, Parlamentarisme, Bureaukrati, Magistratsvælde, Politi o. s. v, der er Organ for Vold, Korruption, aandsforladt Rutine, Udbyttervælde og Mord.

Imod den Religion, der altid har været en Dødsfjende af al fri Kritik, Granskeraand og Tankens Uafhængighed som er al Fremskridts Kilde.

Overrevolutionær!

—✻—

Ganske besynderligt, som man dog aser for at overglimre hverandre i revolutionær Fraseologi i den senere Tid En Revolutionens Katekismus er kastet ud over den ganske Verden. Og sandt at sige, den har bragt Røre i den revolutionære Andedam. Den har bragt saa megen liflig Talen, at man er nær ved at forsømme det mest fornødne, selve Kampen for vore, de Meniges, som det hedder saa smukt, Interesser. Der spekuleres og kævles ustandseligt om hvad og hvilke Fremgangslinier, der er klogest. Man boltrer sig i utallige Ordskvalderdiskussioner om denne eller hin Fremgangsmaade i Kampen for Magten i Samfundet. Magten i Samfundet, Magten over Menneskene. Dog, noget har den Russerkatekismus maaske bevirket, det turde i hvert Fald gælde for mit Vedkommende. Thi medens man staar næsten maallos af Forbavselse over al denne megen Talen, kommer man pludselig til at tænke over, hvad det egentlig er, de saa godt som alle vil Aa jo, de vil, ganske vist hver paa sin Facon, Socialisme, en Revolutionering af Samfundet

Et lille Stykke Tid var jeg Medlem af det saakaldte kommunistiske Parti i Danmark Jeg lærte, skønt jeg kun var der saa kort, noget af det, som vi, os for hvem der pludres saa herligen, vi menige, har saa godt af at lære og forstaa. Jeg lærte, at ligesom Tordenskjolds Soldater gik igen, saaledes ogsaa her.

Just netop de, som før vare Spidser indenfor socialdemokratisk Ungdomsforbund, havde nu forlagt deres Kødbensgnaveri til den alt omtalte, af Katekismussen antagne Partiklub Maaske paa een enkelt nær. Hvorledes, jeg hørte ingen Protestbrøl fra nogen af disse Overproletarførere den Gang, da Socialdemokratiet raabte *Janhagel* efter nogle, der fængsledes Anno 1917 og 18. Og nu, er det ikke derira der tordnes: *De som ikke er med, er imod.*

Før var de saa tavse. kanske det har været socialdemokratisk Guld, der var Grunden, og nu, ja nu er det den af russisk Arbejderblod betalte Guldkilde, som er Drivfjederen i al den megen Snakkesalighed og Raaben op. Leve Revolutionen, leve Kampen for Magten i Samfundet, og leve Filmsgøglet. Jeg gad se disse Overrevolutionens Basunblæsere, dersom man af Udviklingen dreves til at praktisere de store jernhaarde Ord. Jeg gad se dem i en Øjeblikssituation, hvor Forholdene ubønhørligt krævede en Massernes væbnede Aktion.

Mon ikke der blev solgt et Par ekstra Billetter nach Deutschland? Jeg betvivler aldeles ikke at en eventuel Kraftcentralisation, kan gøres nødig i afgørende Øjeblikke. Men heller ikke mere; thi i hvor vel jeg begriber, at man i Rusland er bleven tvunget til at holde ved Centralisation, grundet paa den gigantiske Kamp, de ustandseligt maa føre mod Jernhælens samvirkende Imperier, saa ser jeg dog tilfulde den ny Millerandisme. Jeg bøjer mig fuldt i Støvet, som et lidet Fnug, for det kæmpemæssige Arbejde her er udført. Men et staar mig nu ganske klart, at kun 2 % i et saadant Parti, det gælder i hvert Fald for Danmarks Vedkommende, er fuldblods Idealister, medens de 98 % ere *Hyklere*. Det koster Kamp og endda haard Kamp at styrte den borgerlige Stat, men mon ikke det vil blive lige saa svært at bekæmpe et Bureaukrati, selv om det kalder sig „socialistisk Stat". Maaske ikke saa lidt sværere.

Kommunismens Idealister har uomtvistelig gode og smukke Tanker og Formaal for Øje, men de vil blive væltet af Hyklernes voksende Skare.

Konfus vil han pludselig staa der, Fantasten, forstaaende Faren maaske, men for sent, Revolutionen har sejret, og enten maa han med et itusläaet Haab sætte Fod paa en anden teoretisk Grund, eller lade sig sluge af de 98 %. Men vi, der om dette blev Tilfældet havde sat alt, maaske vort Liv til under Kampen, vi, de Menige, havde da kun smidt den ene Herskerklasse ned, for at sætte en anden op. Vi var lige vidt. Vi stod da for anden Gang i Verdenshistorien, som de samme autoritetstvungne Slaver. Statskommunismen vilde udvikle

sig til et Socialdemokrati Nr. 2. Men Højresocialdemokrati og Venstresocialdemokrati er og bliver aldrig andet end Socialdemokrati.

Hvad ser vi af Socialdemokratiets Udvikling. Jo, det viser sig efterhaanden, som de kommer til Tops, at være tifold værre. Blot et eneste Eksempel: *Noske Perioden*. Derfor stemmer jeg ikke paa noget Partis Kandidater, om saa Partiet er hundrede Gange overrevolutionært. Selv om saa en skulde raabe „doktrinær Despotist" en hel Time i mine Øren. Skal vi, de Menige, nu alligevel ikke tænke paa, at det vist i Grunden er Øjeblikket, der er den mægtigste Hersker. Og ved Profetens Skæg, hvad hjælper os disse utallige Teorier med samt deres Hærskare af Fraseapostle.

Jeg mindes i Øjeblikket et Møde, afholdt for et Aars Tid siden, Protestmøde mod Ruslandsblokaden. Der var tre Talere. De to talte omtrent Forsamlingen til Vismænd med alle deres Teorier og revolutionære Armsving. Den tredie talte kort. Men han slog fast, at ikke ved at raabe Hurra, end sige klappe, men ved at formaa sine Kammerater paa sin Arbejdsplads til direkte Aktion, kunde der iværksættes en alvorlig og skarp Protest mod Blokaden. De to er over-, den tredie underrevolutionær. Men den tredie, han lægger al sin Kraft ind paa en Forandring af Systemet indenfor Fagbevægelsen, og det saaledes, saa Toppunktet kun kan blive af administrativ Art, saaledes at han eller de, som derefter kommer paa Piedestalen, kun kan blive os en raadgivende Tjener og ikke en svindleragtig Taburetklæber. Lad os vogte for alle disse Stor- og Overproletarførere, som kun bruger vore Kamporganisationer som økonomisk Rebstige til at erhverve sig en politisk Levebrødsposition. Som det ene Øjeblik titulerer os Kammerater og det næste vender os den bageste Del af sit Legeme. Lad os faa hævet Arbejderen, Praktikeren, ud fra alle de mange skrigende, og lad os slaa vore Kløer saaledes i ham, at ikke vi, men han bliver et Redskab, et Redskab *for os*, til vor, de Meniges økonomiske Frigørelse, og saa at vi ikke skaber et nyt Bureaukrati-Bedrag, selv om det ogsaa kalder sig overrevolutionært. *Bort* med dem, som kun vil styrte dem, som regere, for selv at komme til det samme og saa gøre os til det statsautoriserede Malkekvæg, vi har været tilforn.

Ricardt F. Hjorth.

Angreb og Forsvar.

Svar til Frk. Marie Nielsen fra I. I. Ipsen.

Jeg kender ikke personlig Frøken Marie Nielsen, men jeg har hørt saa meget godt om hende af andre, at jeg altid har haft en vis Respekt for hende. Og denne Respekt er vokset ved Læsningen af hendes Artikel i „Den røde Krig", hvori hun oplyser, at jeg er et Sammensurium af Uvidenhed, Usandhed og fræk Fordrejelse, samt at jeg er grænseløs letsindig, giftig, uvederhæftig og kritikløs. Siden Socialdemokraten sidst havde fat i mig, er jeg ikke bleven i den Grad gennemskuet, og jeg føler mig ude af Stand til at svare noget paa dette, især da Frøkenen klæder mig af paa en saa yndefuld Maade. Her er jeg aabenbart den lille! Tage Frøken Nielsen paa samme Maade kan jeg ikke, alene af den Grund, at jeg ikke ved det mindste ufordelagtige om hende.

Derimod kan jeg svare paa de mere saglige Angreb. Allerførst vil jeg dog foreslaa, at vi diskuterer paa Dansk. Frøkenen kalder mig nemlig med et græsk Ord for Demagog; det maa være en Misforstaaelse, for det betyder en, som smigrer for Folket. Det gør jeg som bekendt ikke. Jeg er en Modstander af Demokratiet, Centralisationen, Folkemagten, som af enhver anden Magtform, derfor en Modstander af Staten, ogsaa den i Rusland, og af Socialdemokraterne, der er Statstilhængere Frøken Nielsen har vist heller ikke rigtig forstaaet Ordet Ideolog, som hun ogsaa hæfter paa mig; skal vi endelig tale Græsk som Per Degn, saa er jeg med Forlov snarere Metafysiker, men jeg skal ikke forklare, hvad dette ligesaa malebariske Ord betyder.

Om Karl Marx er vi aabenbart enige; vi bruger hver sine Vendinger for at fastslaa det samme (nemlig at han var en afgjort Modstander af Selvmodsigelsen den socialistiske Stat). Jeg gaar derfor helt og holdent ind paa det af Frøken Nielsen benyttede Citat, hvorefter Marx kaldte Staten for „et Undertrykkelsesredskab i een Klasses Haand imod en anden". Jeg kunde ikke selv sige det bedre.

Jeg tillod mig i min Artikel bl. a. at henvise til, at Lenin har bibeholdt Lønsystemet og Statstvangen, altsaa Kapitalismens to Hovedhjørnestene. Et socialistisk Samfund findes ikke i Rusland; Fængslerne er fulde netop af Socialister, Kirkegaardene for Henrettede ogsaa, og den gamle Krapotkin har de lukket Munden paa Frøken Nielsen vil da ved nærmere Eftertanke kunne forstaa, at Albert Jensen og jeg ikke følger hendes elskværdige Raad om at rejse (og ryge) der over.

Jeg bliver til Slut belært om, at „i et socialistisk Samfund har Arbejderne Magt over Prisforholdene". Nej aldeles ikke; for i et socialistisk Samfund er der overhovedet ingen Priser. De er afskaffede Priser er ligesom Løn kapitalistiske Fænomener. Men det er selvfølgelig blot en Tankeløshed, naar Frøken Nielsen vil slæbe dem med over i det nye Samfund.

Venlig Hilsen
I. I. Ipsen.

Til
„Den røde Krig"s Pressefond
er indkommet:

Overskud fra Literatursalg 13/11	1,32
— — — 23/11	1,02
Thorbel Hansen	20,00
P. W.	1,00
Rikart Hjorth	1,00
M. Sørensen, Aarhus	8,00

Hvorfor med Tak kvitteres.
Ekspeditionen.

Ansvarlig overfor Presseloven:
Carl Willumsen.

Nationaltrykkeriet, København.